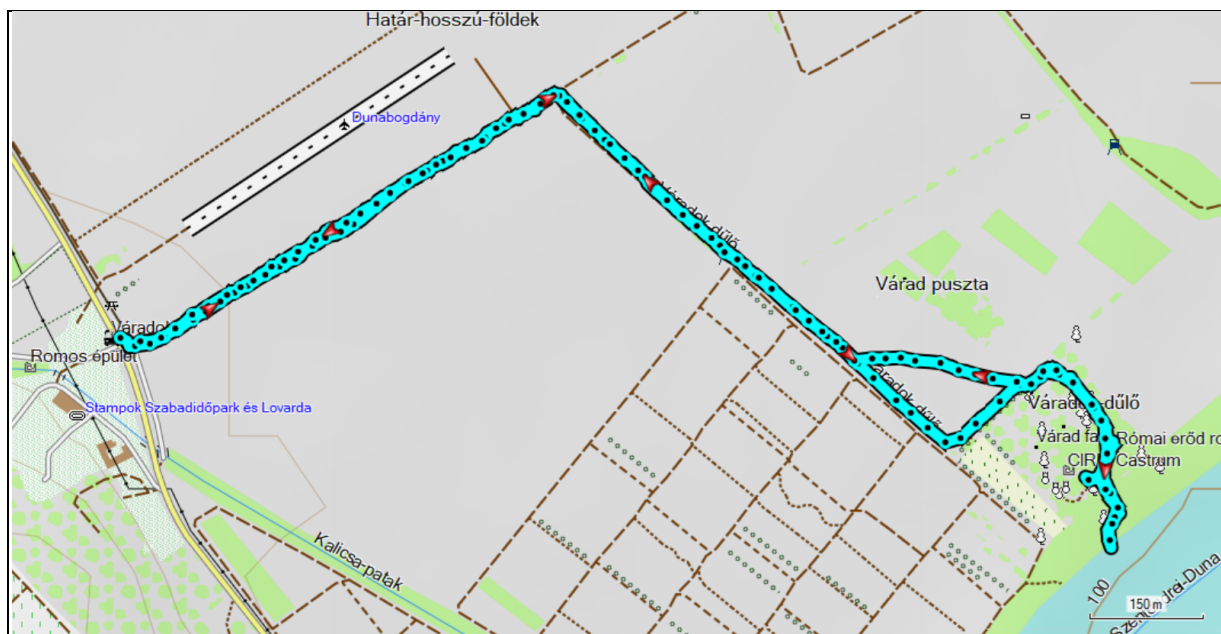
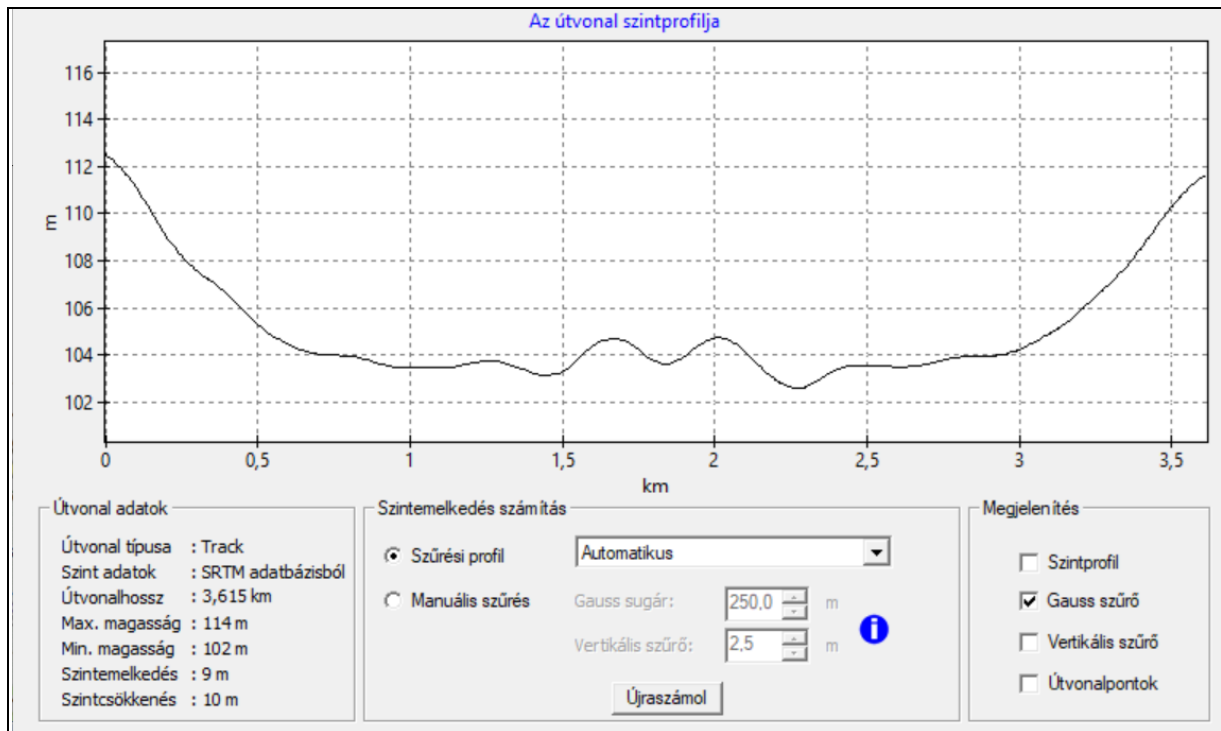

2026. február 08.

Útvonal: Dunabogdány Váradok buszmegálló – Váradok dűlő - Castellum Cirpi – Dunapart – Váradok dűlő - Dunabogdány Váradok buszmegálló

Táv: 4 km; szint: -

Gyönyörű napsütéses idő volt délelőtt. Mondtam Ilkának, hogy ebben a gyönyörű időben el szeretnék menni ládázni. Van viszonylag közel egy láda Dunabogdány határában. Kérdeztem Ilkától, hogy esetleg eljönne-e velem ládázni. Azt mondta, hogy túl macerás az utazás, ő bizony nem jön. Jól tette.

Dunabogdány Váradok buszmegállóig ment minden, mint az álom. Jött a vonat, a komp, némi várakozás után a busz is.

Leszálltam a buszról Dunabogdány Váradok megállónál és rögtön rájöttem arra, hogy ez a túra nem biztos, hogy nagy élmény lesz.

Egyenes földút szakasz állt előttem, mellette egyik oldalon szántás, másik oldalon cserjés, a cserjék mellett szintén szántás. Az út pedig tele mély pocsolyákkal, jegesre fagyott hóval, latyakkal. Nehéz volt a haladás. Végre lekanyarodhattam erről a rendkívül kellemetlen, rossz útról. A továbbiakban már csak sár volt, az kellett kerülgetni.

A GPS-em elvesztette a jelet, nem volt térerő. Nehéz volt a tájékozódás. Kisebb nehézségek után ott voltam a Castellum Cirpi ládánál. Könnyű találat.

Igen ám, de a rejtő miért hozott el ide? Ezt máig sem értem. A római kori romokból semmi nem látszott. Benőve az egész terep susnyával lehet, hogy néhány kő látszik időnként, de igazából ez a hely nem érdemelt meg egy ládát. A hely neve Castellum Cirpi jól hangzik, de semmi látnivaló nincs itt.

Szerencsére közel volt a Dunapart, ott legalább szép volt a kilátás. Ez többet ért, mint a nem látható római kori romok.

Jaj, csak ne kéne ugyanazon az útvonalon visszamenni a buszmegállóba. Szenvedés a pocsolyával teli úton, mindkét lábammal belecsúsztam bokáig a hideg latyakos, sáros vízbe, nagy élmény volt.

Néztem az órámat, egész biztos lekésem a kinézett buszt. Nem baj, negyven percre rá jön a következő. Lassítottam, nehogy túl hamar érjek a buszmegállóba.

Bármilyen lassan vánszorogtam, azért a következő busz érkezése előtt 15 perccel már a megállóban voltam. Igen erős volt a gépjárműforgalom, alig hallottam a telefonban Ilka hangját és a magamét se igazán hallottam rendesen.

Ezen a vonalon rendszeresen késnek a buszok, de ennyit? Kezdttem aggódni. Lehet, hogy nem is jön ez a busz? Megnéztem egy kicsit jobban a menetrendet és kiderült, hogy ez a busz nem fog jönni, mert csak nyári időszakban közlekedik.

Majdnem egyórás várakozás után jött is a következő busz, amivel tudtam, hogy biztosan lekésem a kompot. Rendkívül rosszul van összeállítva a busz menetrendje. Megérkezett a busz Visegrád komp megállóhoz, leszálltam a buszról és láttam, hogy a komp éppen fordul ki a kikötőből Nagymarosra és a parttól már kb. 20 méterre van. Idegeskedjem? Á, nem ér az egész annyit, majd megyek az egy órával későbbi komppal. Addig beülök a kompállomás melletti vendéglőbe és megiszom egy sört.

Hát a vendéglő nem volt nyitva. Nem baj, a faluban biztos van valami nyitva. Találtam is egy helyet, aminek Kovács kert vendéglő a neve. Benyitottam. Három pincér ücsörgött a bejárat mellett. Nem volt a vendéglőben egyetlen vendég sem.

Azonnal akarták adni az étlapot, de mondtam, hogy csak egy sört szeretnék inni. Rögtön le is lettem írva. Az étteremben senki nem volt, igazi úri hely, ahová szívem szerint be se tettem volna a lábam. Gyertyák, szépen megterített asztalok. Én meg a sáros cipőmmel, nadrágszárammal beülök egy ilyen úri helyre.

Végre jött két fiatal, ők valamit enni is szerettek volna. Legalább nem éreztem magam ennyire egyedül az étteremben.

Eljött a komp indulásának ideje, ezért nagy örömmel kimentem a vendéglőből. Ide se szeretnék soha visszajönni. Egy túrázónak a sáros cipőjével nem való ilyen puccos hely.

Kisétáltam a komphoz. Két fiatal várt rajtam kívül az átkelésre. Kicsit később megérkezett egy autó is. Az autóban ülő hölgy tőlem kérdezte, hogy menni fog a komp, mert minden tök sötét, semmi mozgás a komp körül, és már itt az ideje az indulásnak. Mondtam, hogy én csak az internetes menetrendet néztem, aszerint indulni kellene a kompnak. Az autósok némi nehézség után megtudták a komp személyzetétől, hogy ezen a napon már nem fog közlekedni a komp. Sajnos a kompot üzemeltető társaság elfelejtette az interneten aktualizálni a pontos menetrendet.

Ekkor estem kétségbe. No, most hogyan jutok haza?

Hívtam Ilkát, hogy az internetről talán gyorsabban tud segítséget adni a hazautazáshoz, mint én a majdnem teljesen lemerült telefonomról.

Épp jött egy busz Esztergom felé. Nem érdekel, felülök rá, nem fagyoskodom tovább. Esztergom úgyis itt van a szomszédban, majd hazajövök vonattal. Tudom, hogy ha megvárom a további 40 perc múlva érkező Budapest irányába tartó buszt, akkor talán hamarabb hazajutottam volna. De nagyon kellemetlen, hideg idő volt, a cipőm pedig a merülés miatt tiszta víz volt. Nem volt már türelmem várakozni.

A szomszédos Esztergom vasútállomásra több mint háromnegyed órás buszozás után értem, még integettem a Budapestre tartó vonatnak.

Itt is félóra várokozás várt rám. Hogy lehet úgy összeállítani egy buszmenetrendet, hogy Visegrádon a kompot, Esztergomban a vonatot kési le 2-3 perccel?

Elindult végre a vonat Budapest irányába. Késsett, ezért nem értem volna el a Nyugatiban a Vác irányába tartó vonatot. Leszálltam Újpestnél és Metróval, villamossal Rákospalota-Újpest megállóig mentem. Mire a megállóba értem, már látni lehetett a közeledő vonat fényeit.

Hú, ez nagyon durva volt. Ennek a túrának egyetlen értelme volt. Szürkévé vált a Castellum Cirpi is.

Ennél rosszabb túrán még életemben nem vettem részt és reményeim szerint nem is lesz soha ilyen szörnyű borzalomban részem. Tényleg az Európai Unióban vagyunk? Pest Megyében, az ország egyik legfejlettebb részében ilyenek a viszonyok, akkor mi lehet az elmaradottabb térségekben?